

Immanuël, God met ons

*‘Zie, de maagd zal zwanger worden en een Zoon baren,
en u zult Hem de naam Immanuël geven; vertaald betekent dat: God met ons.’*

*‘Daarom zal de Here Zelf u een teken geven: Zie, de maagd zal zwanger worden.
Zij zal een Zoon baren en Hem de naam Immanuël geven.’*

Matteüs 1:23; Jesaja 7:14

Gods verlangen

De naam Immanuël is een naam die feitelijk uit twee Hebreeuwse woorden bestaat, die door enkele letters met elkaar zijn verbonden. Het meest bekende is het woord ‘el’, de verkorte vorm van ‘ayil’, en dit wordt gewoonlijk vertaald met ‘God’. Het betekent eigenlijk: ‘sterke, krachtige, machtige’. Het andere woord is ‘im’, afgeleid van ‘amam’. Het betekent: ‘verenigd met, verbonden’. We mogen hierbij denken aan een metgezel. Deze naam, Immanuël, vertolkt het verlangen van God om met de mensen te zijn en hun Metgezel te zijn. Het is heel bijzonder om dat te bedenken. Dat God de Metgezel van mensen wil zijn, kunnen we zien in de hele Bijbel, Gods Woord waardoor Hij Zijn gedachten kenbaar heeft gemaakt. Dit verlangen van God wordt reeds bekendgemaakt in het eerste boek van de Bijbel, Genesis. Het wordt nog eens uitdrukkelijk vermeld in het laatste boek van de Bijbel, de Openbaring.

God maakte Zijn verlangen bekend

Er zijn minstens vijf duidelijke ‘bekendmakingen’ van dit verlangen van God om met de mensen te zijn. De eerste keer vinden we dit verlangen, zoals gezegd, in het boek Genesis. Daar lezen we dat God in de hof van Eden kwam wandelen om met de mens te zijn (Gen. 3:8-9). We weten dat het allemaal mis is gelopen, maar laten we het daar nu even niet over hebben. Wat we hier allereerst zien, is immers het verlangen van God om bij de mensen te zijn. Dat wordt ons meteen kenbaar gemaakt in het geopenbaarde Woord van God. God was er helemaal niet tevreden mee om alles op een afstand te bezien. Hij wilde graag de Metgezel zijn van de mens, de kroon van Zijn schepping.

Een ander gebeuren waardoor we heel duidelijk mogen weten dat God met de mensen wil zijn, is de opdracht die God gaf om de tabernakel te bouwen. Hij had het

volk Israël verlost uit Egypte en het bevond zich daarna in de woestijn. Op de berg Sinai maakte God opnieuw dit verlangen van Zijn hart kenbaar om bij de mensen te zijn (Ex. 25:8; 29:45). En dat terwijl de Israëlieten aan de voet van de berg bezig waren een afgod te maken, een gouden kalf. Maar laten we het ook daar niet over hebben. Wat we hier immers allereerst zien, is opnieuw dat God bij de mensen wil zijn. Hij zegt zoveel als: ‘Zet er ook maar een tent bij voor Mij, daar precies in het midden, daar wil ik bij jullie zijn’.

De tabernakel was een tent om mee rond te reizen. Later werd de tabernakel vervangen door een tempel van steen, de tempel die koning Salomo bouwde. Ook hier mogen we lezen dat God graag bij de mensen wil zijn (1 Kon. 6:11-13; 9:3). Het volk was nu niet langer in de woestijn, maar was thuisgekomen in het Beloofde Land. Eerst bleef de tabernakel nog een tijd bestaan. Onder het koningschap was Israël een groot en sterk volk geworden, dat nu vast en zeker zijn verblijf had in Kanaän. Met de regering van Salomo brak dan ook de tijd aan om de tabernakel te vervangen door een tempel. De tempel moest een blijvend huis voor God worden. God zegt hier zoveel als: ‘Bouw ook voor Mij maar een vaste plek, want Ik wil graag bij jullie verblijven’.

De mooiste bekendmaking van Gods verlangen om bij de mensen te zijn, is te vinden in de menswording van de Zoon. Dat wordt wel heel bijzonder uitgedrukt doordat Jezus de naam Immanuël, God met ons, krijgt (Matt. 1:23). Johannes verwoordt het mooi wanneer hij schrijft: ‘Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond’ (Joh. 1:14a). Terecht kon Jezus over Zijn lichaam spreken als over een tempel (Joh. 2:21). ‘Want in Hem woont heel de volheid van de Godheid lichamelijk’ (Kol. 2:9). Met Jezus kwam God op een heel unieke manier bij de mensen, namelijk door Zelf Mens te worden. Wat een wonder! De drie vorige bekendmakingen van Gods verlangen kunnen we beschouwen als voorproef, hoe mooi dat ook al was. Maar met Jezus Christus is de vervulling van Gods

verlangen gerealiseerd. En God woont nu met Zijn Geest in de Gemeente, dat is de tempel van de levende God.

Met de volgende, vijfde bekendmaking mogen we vooruitzien naar de voltooiing van Gods verlangen. De Bijbel eindigt met een laatste proclamatie van het verlangen van God om bij de mensen te zijn, en wel in het boek Openbaring. Nadat God al Zijn raadsbesluiten en wegen daartoe bekend heeft gemaakt, herhaalt Hij nogmaals Zijn verlangen. Met Openbaring 21:1-5 komen we aan het chronologische einde van de wereldgeschiedenis. Er wordt dan immers gesproken over 'een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan' (vs. 1). Precies dan maakt het boek Openbaring nog eens uitdrukkelijk Gods verlangen bekend: 'Zie, de tabernakel van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen zijn' (vs. 3). Er is een belangrijk verschil met de situatie in Eden. Daar kwam God wandelen in de hof, maar Hij verbleef daar niet. Maar hier in Openbaring lezen we dat God bij de mensen zal *wonen*. Hij zal niet slechts op bezoek komen, maar bij de mensen verblijven.

God, de Metgezel van mensen

God wil graag de Metgezel zijn van mensen. We kunnen dus minstens vijf perioden aanduiden, waarvan de laatste eeuw zal duren, waarbij God onder de mensen aanwezig was of zal zijn. In deze perioden is er steeds een reine plaats waar God kan komen. Toen de mens in de hof van Eden woonde, was daar nog geen

zonde binnengekomen. Toen de tabernakel, de tempel en de Heer Jezus er waren, was er een reine plaats – met alle respect gesproken – voor Gods aanwezigheid. In de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde zal er geen zonde meer zijn.

Het is een noodzakelijke voorwaarde dat er een reine plaats voor God moet zijn, om daaraan Zijn aanwezigheid te kunnen verbinden. Het is belangrijk dit te beseffen, want God wil ook naast die vijf perioden de Metgezel van mensen zijn. Ook dat lezen we vaak in de Bijbel. Het gaat dan niet zozeer om een verblijfplaats voor God, maar om mensen met wie Hij Zich kan verbinden. Hij was met Abraham (Gen. 21:22), met Isaak (Gen. 26:3, 24, 28), en met Jakob (Gen. 28:15; 31:3). Hij was met Mozes (Ex. 3:12), en ook met zijn opvolger Jozua (Joz. 1:5). God was een tijd lang met Saul (1 Sam. 10:7; 20:13). Hij was met David (2 Sam. 7:3, 9). En zo kunnen we nog wel even doorgaan.

God wil ook graag uw en mijn Metgezel zijn. 'Als iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woord bewaren, en mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en woning bij hem maken' (Joh. 14:23). Als wij het Woord van God bewaren, dan zal dat een uitwerking hebben in ons hart, in onze gedachten en de praktijk van ons leven. Dan worden de noodzakelijke omstandigheden gecreëerd, waardoor God Zich bij ons kan thuis voelen. Of beter: dan scheidt God Zelf door Zijn woord en Geest de noodzakelijke omstandigheden in ons leven. Wat een wonder! God verlangt ernaar in ons leven de Immanuël te zijn, God met ons, onze Metgezel!

Oude Sporen 2010

